

ΟΙ ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Ἑορτή τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τό χωρίον Μπετζαλλᾶ.

Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἑωρτάσθη μέ τήν ὀφειλομένην εἰς αὐτόν διά τό μαρτύριον αὐτοῦ τιμήν εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος τιμᾶται ὑπό τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὡς Μεγαλομάρτυς τῆς ὅλης Ἐκκλησίας καί ὡς τοπικός Ἅγιος, ὡς ἔλκων τήν ἐκ μητρός καταγωγήν αὐτοῦ ἐκ Παλαιστίνης. Πλεῖστοι ναοί τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου τιμῶνται ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, καθ' ὅτι καί εἰς τήν συνείδησιν τῶν Μουσουλμάνων κατοίκων τῆς Παλαιστίνης γίνεται ἀποδεκτός μέ ἰδιαιτέραν εὐλάβειαν.

Ἡ μνήμη αὐτοῦ ἑωρτάσθη καί ἐφέτος εἰς τόν ἱερόν αὐτοῦ ναόν εἰς τό μεταξύ Βηθλεέμ καί Χεβρώνης καί παρά τās λίμνας τοῦ Σολομώντος χωρίον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μπετζαλλᾶ, ἀραβιστί Ἴλ-Χάντερ.

Εἰς τό χωρίον τοῦτο, τό φέρον τό ὄνομα ἐκ τοῦ Ἁγίου, διατηρεῖ τό Πατριαρχεῖον ἀνέκαθεν ἱερόν ναόν πρός τιμήν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μετά Μονῆς καί μετά μεγάλου ἐλαιοκτήματος ἐν μέσῳ μουσουλμανικοῦ πληθυσμοῦ. Εἰς τοῦτο κατηθύνθη Αὐτοῦ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ὁ Γ' μετά συνοδείας τήν πρωΐαν τῆς Πέμπτης, 23^{ης} Ἀπριλίου / 6^{ης} Μαΐου 2010, γενόμενος δεκτός μετά τιμῶν παρά τήν εἴσοδον τῆς πόλεως ὑπό τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀνανίου, τῶν ἱερέων τῶν ὁμόρων κωμῶν, τῆς Ὑπουργοῦ Τουρισμοῦ τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας κ. Χουλούντ Νταϋέμπες, τοῦ Δημάρχου τῆς κώμης κ. Ράμζη Σαράχ καί ἄλλων.

Ὁ Μακαριώτατος μετά τήν ὑποδοχὴν προεξήρξε τοῦ Ὁρθοῦ μετ' ἀρτοκλασίας καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, καί Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, καί ἱερέων τῶν πόλεων Βηθλεέμ καί Μπετζάλλας, συμπροσευχομένου τοῦ εἰς Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου.

Ἀθρόα ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχή τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν ἐκ Βηθλεέμ, Χωρίου τῶν Ποιμένων καί Μπετζάλλας. Κατανυκτική καί μυσταγωγική εἰς τό μυστήριον τῆς δι' ἡμᾶς τελεσθείσης οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ καί σωτηρίας ἡμῶν, ἦτο ἡ θ. Λειτουργία μέ τήν ἱεροψαλτικὴν τέχνην τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου, Διευθυντοῦ τῆς χορωδίας τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί τοῦ κ. Ἱμπραήμ Μουκάρκαρ, Διευθυντοῦ τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος Μπετζάλλας. Τό μέλος τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, μετά πίστεως καί εὐλαβείας ἐκτελούμενον, ἔκρουσε τās πύλας τοῦ οὐρανοῦ καί αὗται ἤνοιξαν καί κατέχυσαν ἔλεος κατανύξεως καί παρακλήσεως εἰς τὰ ψυχὰς τοῦ προσευχομένου ἀθροῦς ἐκκλησιάσματος.

Εἰς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ὡς ἔπεται:

«Ἀνέτειλεν ἰδού, τό τῆς χάριτος ἔαρ· ἐπέλαμψε Χριστοῦ ἡ Ἀνάστασις πᾶσι καί ταύτῃ συνεκκλάμπει νῦν Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος καί φωτοφόρος ἡμέρα· δεῦτε ἅπαντες λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μᾶς καλεῖ διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ αὐτῆς νά ἐορτάσωμεν φαιδρῶς τήν μνήμην τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, «λαμπροφοροῦντες εὐθέως». Καί τοῦτο, διότι ἡ ἐόρτιος ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου «συνεκκλάμπει τῇ πανεόρτῳ καί φωτοφόρῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό μαρτύριον τῶν ἁγίων ὑπέρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἔχει τήν ἀναφοράν του εἰς τό σταυρικόν πάθος τοῦ Χριστοῦ. Τό δέ σταυρικόν πάθος καί μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ γίνεται κατανοητόν διά τῆς τριημέρου ταφῆς καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα θαυμαστόν γεγονός, ὅπως εἶναι ὅλα τά ἄλλα σημεῖα καί τέρατα, τά ὁποῖα ἐποίησεν ὁ Χριστός κατά τήν ἐπίγειον αὐτοῦ ζωήν καί διδασκαλίαν, ἀλλά εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας. Εἶναι ἡ φανέρωσις, λέγω, τοῦ σκοποῦ καί τῆς σημασίας τῆς δημιουργίας ἐκ τοῦ μηδενός τοῦ κόσμου, ἀλλά καί τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ φανέρωσις, ἐπαναλαμβάνομεν, τῆς σχέσεως τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ Πατρός μετά τοῦ κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν ποιηθέντος, πλασθέντος ἀνθρώπου. Εἶναι, τέλος, ἡ ἀποκατάστασις τῆς διακοπείσης κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπον.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Πατρός εἶναι ὁ ἐγκαινιασμός τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐντός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τό βασίλειον τοῦ διαβόλου, τό ὁποῖον εἶναι τό βασίλειον τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς ἔχασε πλέον τήν ἰσχύν του. Τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ διέλυσε τό σκότος τό ὑπό τῆς ἁμαρτίας προελθόν. Αὐτό τό φῶς τό ἀνέσπερον, τό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐφώτισε καί κατηύγασε τήν διάνοιαν ὅλων τῶν μαρτύρων τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ σήμερον, ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι τῆς μητρός αὐτοῦ, τιμωμένου ἁγίου Γεωργίου.

«Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, λέγει ὁ ὑμνωδός, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τόν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος, ἔνδοξε, Χριστοῦ τήν δόξαν· ὅθεν πεποιθώς, πρός ἀγῶνας χωρεῖς καί πόνους τούς μακρούς, Μάρτυς Γεώργιε· καί κοινωνός γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς καί ἐγέρσεως τῆς βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπέρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, ἀγαπητοί μου, ἐλकुσθεῖς ἀπό τήν δόξαν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, διεσκόρπισε τοῖς πτωχοῖς πάντα τόν πλοῦτον καί πᾶσαν τήν ἐπίγειον καί φθαρτόν δόξαν τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τοῦτο τό γεγονός ὠδήγησεν

τόν Γεώργιον νά γίνη κοινωνός τοῦ πάθους τοῦ ἀπαθοῦς καί τῆς ἐγέρσεως, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως διά νά συμμετάσχη εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἰδοὺ καί πάλιν τί λέγει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας: «Τῷ Σωτήρι συνέπαθες καί θανάτῳ τόν θάνατον ἐκουσίως ἔνδοξε μιμησάμενος συμβασιλεύεις λαμπρότατα, πορφύραν ἐξ αἵματος ἐνδυσάμενος φαιδράν, καί τῷ σκήπτρῳ τῶν ἄθλων σου ἐγκοσμούμενος, καί στεφάνῳ τῆς νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας, Μεγαλομάρτυς Γεώργιε».

Ἰδοὺ λοιπόν διατί προτρεπόμεθα ἅπαντες νά ἐορτάσωμεν φαιδρῶς λαμπροφοροῦντες ἐνθέως κατά τήν φωτοφόρον ταύτην ἡμέραν. «Υμῖν δέδοται», λέγει ὁ Χριστός εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, «γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ», (Μαρκ. 4, 11).

Ἡ δέ γνῶσις τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ προϋποθέτει οὐχί κατ' ἀνάγκην τό δι' αἵματος μαρτύριον, ἀλλά μᾶλλον τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως. «Διά πολλῶν θλίψεων», λέγει ὁ Ἀπόστολος, «δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ θεοῦ», (Πράξ. 14,22). Κατά δέ τόν Ἀπόστολον Παῦλον: «οὐ γάρ ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βρῶσις καί πόσις, ἀλλά δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι ἁγίῳ», (Ρωμ. 14,17).

Ζῆλον γάρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς ὁ Γεώργιος, λέγει ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ, αὐτός ἐαυτόν τῷ Χριστῷ προσήγαγε. Τόν ζῆλον τόν ἔνθεον τοῦ Γεωργίου καί ἡμεῖς μιμουμένοι, ἀγαπητοί μου, προσάξωμεν τοὺς ἐαυτούς μας Χριστῷ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν ἐπιτελοῦντες ἔργα ἀγάπης, ἔργα φιλανθρωπίας, δικαιοσύνης καί εἰρήνης, ἵνα διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλά καί διά τῆς μεσιτείας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀξιωθῶμεν τῆς συναναστάσεώς μας τῷ Χριστῷ καί τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ θεοῦ. **Χριστός Ἀνέστη.**

Ἀθρόοι προσῆλθον κατά τό εἰωθός αὐτοῖς καί οἱ Μουσουλμᾶνοι κάτοικοι τῆς πόλεως καί τῶν περιχώρων καί ἤναψαν λαμπάδας εἰς τόν Ἅγιον καί ἀνέφεραν αὐτῷ τὰ αἰτήματα αὐτῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν, προσφέροντες ὡς τάματα ζῶντας ἄμνους, στήνοντες εἰς τό προαύλιον καί τήν ὁδόν τὰς πτοχείρους τραπέζας τῆς «πραματείας» αὐτῶν διά τόν ἐπιούσιον.

Εἰς πολλούς ἐκ τῶν πιστῶν μετέδωσε τήν θ. Κοινωνίαν ὁ Μακαριώτατος καί εἰς πάντας εἰς τό τέλος τό ἀντίδωρον, εἰκόνας καί φυλλάδια. Πολλοί ἐκ τοῦ ἐκκλησιάσματος γονεῖς ἐνέδυσαν κατά τό ἔθιμον τὰ ἐορτάζοντα τέκνα αὐτῶν μέ χαρακτηριστικὰς στολὰς πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πέριξ τοῦ Ναοῦ. Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, Ὁσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀνανίας ἐδεξιώθη τόν Μακαριώτατον, τήν συνοδείαν καί τοὺς πιστοὺς εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἠκολούθησεν ἐόρτιος ἀρτύσιμος τράπεζα εἰς τό ξενοδοχεῖον Everest τῆς Μπετζάλλας, παρατεθεισα τῷ Μακαριωτάτῳ καί τῇ συνοδείᾳ Αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀνανίου.

Ὁμολογουμένως ἡ ἐορτὴ τῆς Μονῆς κατέστη καί ἐορτὴ τῆς πόλεως, θρησκευτικῶς καί κοινωνικῶς.

Έορτή τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰς Ἱεροσόλυμα

Τήν ἑορτήν τοῦ Ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐώρτασεν ἡ πόλις τῶν Ἱεροσολύμων, ἔδρα τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, εἰς τοὺς δύο ἱεροὺς ναοὺς αὐτοῦ ἐντός τῶν τειχῶν τῆς Παλαιᾶς πόλεως:

α. Εἰς τόν ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου, τόν ἐπονομαζόμενον «τοῦ Νοσοκομείου», καθ' ὅτι ἐπὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου (1707-1731) τό Πατριαρχεῖον διετήρει ἐντός τοῦ περιβόλου αὐτοῦ νοσοκομεῖον. Τήν παραμονήν ἐτελέσθη Ἑσπερινός καί τήν πρωΐαν θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ ἐν Ἀκκρῇ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου καί τοῦ ἡγουμένου τῆς παρακειμένης Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀρχαγγέλων, Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου ψάλλοντος καί μετέχοντος ἱκανοῦ ἀριθμοῦ πιστῶν, κυρίως ἐλληνοφώνων, ἀλλά καί ρωσοφώνων, οὓς ἐδεξιώθη φιλοτίμως ἡ ἡγουμένη ὁσιωτάτη μοναχή Πανσέμνη.

β. Εἰς τόν ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ἑβραϊκῆς, ἐπονομαζόμενον οὕτως, ἐπειδὴ εὐρίσκεται εἰς τό κέντρον τῆς Ἑβραϊκῆς συνοικίας τῶν Ἱεροσολύμων, καλῶς δέ ἀνακαινιζόμενον προσφάτως δι' εὐγενῶν προσφορῶν.

Ἐνταῦθα ἐτελέσθη Ἑσπερινός τήν παραμονήν, προεξάρχοντος τοῦ ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου καί θ. Λειτουργία τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ ὁσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου.

Τοὺς ἐλληνοφώνους καί ἀραβοφώνους πιστοὺς τῆς πανηγύρεως ἐδεξιώθη φιλοξένως ἡ προσφάτως ἀναλαβοῦσα τό ὄντως δύσκολον ἔργον τῆς ἐπιστασίας καί τῆς ἀνακαινίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἡγουμένη ὁσιωτάτη μοναχή Ἄννα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder